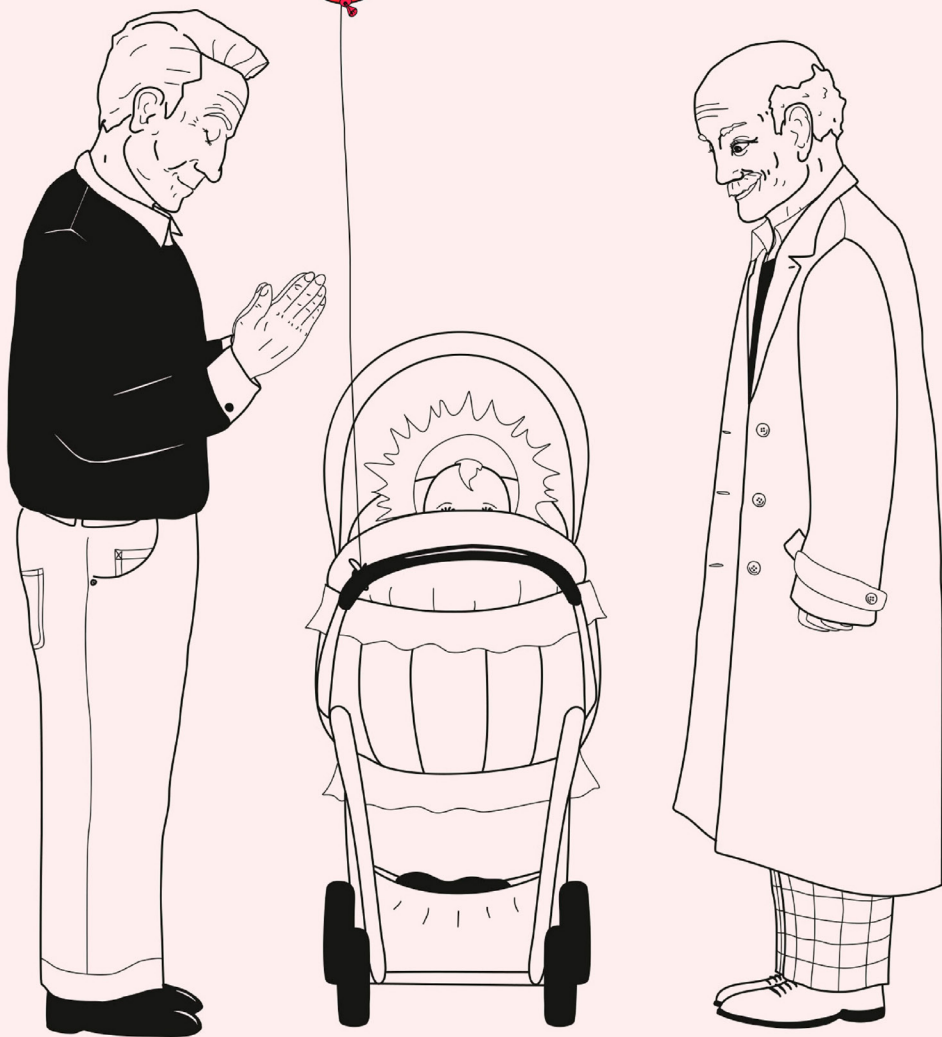

TAJNÝ DENÍK
HENDRIKA GROENA
MALÉ PŘEKVAPENÍ

JAK SE HENDRIK A EVERT DOSTALI DO POTÍŽÍ

Malé překvapení:

Tajný deník Hendrika Groena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Hendrik Groen

Malé překvapení: Tajný deník Hendrika Groena – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

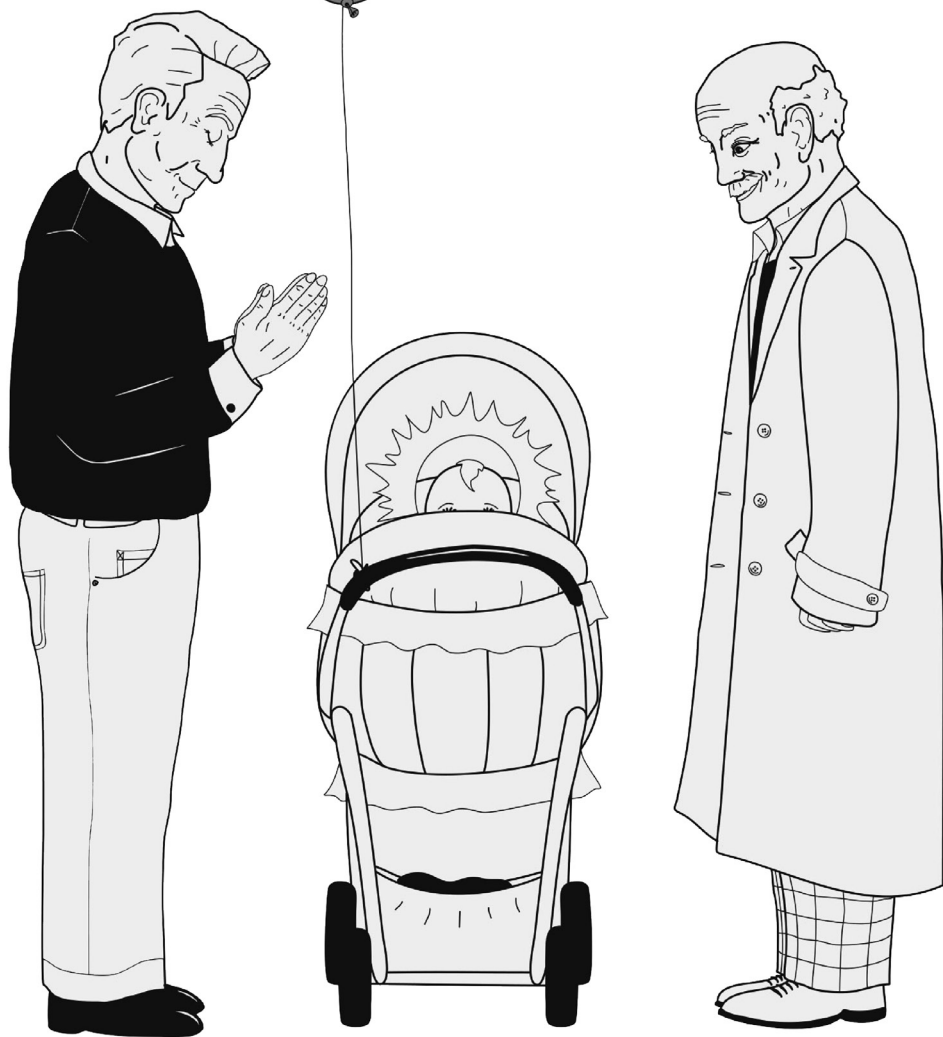
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAJNÝ DENÍK HENDRIKA GROENA MALÉ PŘEKVAPENÍ

JAK SE HENDRIK A EVERT DOSTALI DO POTÍŽÍ

MALÉ PŘEKVAPENÍ

ANEB JAK SE HENDRIK A EVERT DOSTALI DO POTÍŽÍ

Een kleine verrassing. Of hoe Hendrik en Evert zich in de nesten werken

© 2019 Peter de Smet en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Published by special arrangement with Meulenhoff Boekerij bv
in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency
and co-agent Livia Stoia Literary Agency.

Illustration © Jan Hofman, 2020

Translation © Pavla van Dam Marková, 2020

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7597-708-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7597-731-1 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7597-732-8 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7597-730-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Úterý 21. prosince 2004

1

16:30 – Škola princezny Margriet

„Zatraceně, kde vězí ti andělé...“

Na chvíli jí obličej zkameněl. Pak se na něj zase vrátil ocelový úsměv. Zíraly na ni dvě děti. Jen podle červených skvrn na krku bylo možné poznat, že je Hetty Schutterová, ředitelka školy a částečně také paní učitelka v osmé třídě, rozčilená.

Na jevišti stálo sedm pasáčků, kteří byli viditelně ztracení. Na místě, kde už před nějakou dobou měl na pódiu třepetat křídélky houf andělů, teď stála jen jedna z matek a nejasně gestikulovala. Pasáčci na ni hleděli jako ovce. Matka zase zmizela za oponou. Chvíli se nic nedělo.

Jednoho pasáčka něco svědilo, a tak se začal pod chlupatou houní důkladně drbat. Druhý pasáček mával babičce. Třetí nervózně komíhal hubenými kolínky, protože se mu trémou chtělo čůrat. Za oponou něco spadlo. Potom zase bylo ticho.

V publiku to šumělo. Otcové a matky se snažili udržet v sále klid, ale tu a tam stejně docházelo k potyčkám mezi sourozenci.

Vyhrožovalo se výchovným násilím. Dvě skládací židle se převrátily.

Na boku jeviště se pohnula opona. Někdo hledal průchod. Ten byl o tři metry dál, tam, odkud už před několika minutami měli přilétnout andělé. Osobu za oponou opanovaly spíše nervy než zdravý rozum, protože ani komik André van Duin coby málomyslný Vilda by nevydržel hledat průchod tak dlouho, aby se konečně objevil před oponou na úplně druhé straně jeviště.

Byla to paní ředitelka.

„Eh... dámy a pánové, milé děti, kvůli provozním okolnostem se nám vánoční vystoupení trochu zadrhlo a zatím hledáme řešení, a tak teď...“

Jeden z pasáčků za ní začal plakat.

„...budeme nejdříve prodávat losy na naši vánoční tombolu, jejíž...“

Pláčící pasáček se počůral. Pomalu se mu na plášti objevovala velká tmavá skvrna.

„...výtěžek je určen na nákup nového projektoru do školy.“

Pootočila se a sykla k matkám, které by mohly s počůraným pasáčkem pomoci, a pokračovala: „Losy stojí jedno euro a můžete za ně vyhrát krásné ceny, které naši škole poskytlí...“

Na jeviště vstoupila ze strany nervózní matka, která se nejprve chopila špatného dítěte a pak se se správným dítětem vydala na špatnou stranu, totiž ke dveřím, které nebyly dveřmi, ale jen kulisou z operetního sdružení.

„...rodiče, přátelé a obchodníci, za což jim srdečně děkujeme. Prodejci losů vás obejdou o přestávce a eh...“ znovu se rychle ohlédla, „a přestávka je teď.“

Na čele měla perličky potu. Otočila se a poháněla zbývající pasáčky k průchodu oponou kolem kulis představujících louky. Za oponou byla bradla, skříň s odrazovým můstkem, malý hlouček přestrojených dětí, pomáhajících otců a matek, jeden vůl a jeden osel ze dřeva a Marie s Josefem. Smrdělo to tam močí.

2

Ve stejný čas – Hendrikův byt

„Evert by už tu měl každou chvíli být, Basíku,“ řekl jsem Basovi podřimujícímu v rohu parapetu. Je to tlustý starý kocour, který pokaždé, když na něj mluvím, pohne jedním uchem, aby dal najevo, že ještě žije. Jinak se moc nehýbe. Jen při slově „sušenka“ se vydrápe na všechny čtyři a s nakloněnou hlavou se přede mě postaví a čeká, dokud nedostane sušenku. Bas je pravděpodobně jediná kočka v Nizozemsku, která co týden spořádá půl kila směsi máslových sušenek z Hemy. Normální kočka sušenky nejí.

Bas má málo pohybu, ale o to víc smrdí. Zřejmě to bude souviset s jeho dietou. Mně to nevádí, ale jsem nejspíš jediný.

„Užij si ještě teplíčka, tlustochu, protože až přijde Evert, budeš muset na balkón.“

Na příchod dobrého přítele Everta jsem se těšil. Huba nevy-máchaná, ale srdce ze zlata. Pokaždé je na co nadávat a pokaždé je čemu se smát. Jinak předvídatelný program, jako každý týden: sklenička, oříšky, kousek sýra, kousek klobásky, něco sníme, zahrajeme si šachy, kávička, ještě poslední sklenička a pak se zase spokojeně rozloučíme.

3

O půl hodiny dříve v samoobsluze Albert Heijn

Za Evertem stál důchodce, který mu už potřetí vrazil vozíkem do nohou. Na řadu přišla žena z Turecka, zapoměla si zvážit fazolové lusky.

„Já nerozuměl.“

„Zelenina na pokladnu 4, prosím.“

Na rukáv jedné matky se věšelo vztekající se dítě a té vypadla z ruky sklenice jablečného protlaku.

„Nepůjčil byste mi bonusovou kartičku? Já ji mám v kabátě druhé kap... eh... v kapse druhého kabátu,“ obrátila se na Everta žena před ním. S úsměvem jí podal svou bonusovou kartu.

„Strčte si ji pak do... To je jedno, klidně si ji nechte,“ odpověděl podrážděně.

Evert neměl svůj den. Hendrik zapomněl koupit buráky a zavolal mu, jestli by pro ně ještě neskočil do obchodu, protože šachový večer bez buráků by byl poněkud chudý. Evert ještě do košíku přihodil dvě plechovky piva, protože mít v něm jen pytlík buráků mu připadalo dost smutné.

A teď už stál skoro čtvrt hodiny ve frontě před pokladnou kvůli těm pitomejm oříškům. Sotva něco v životě zahaprovalo, dostal Evert vždycky žízeň. Hned po zaplacení jednu plechovku otevřel, překvapeně pokladní řekl na zdraví, napil se a kráčel ven. Odemkl si kolo, znovu se napil a nasedl. Pivo bylo vlažné.

Popíjet na kole, to se moc často nevidí. Zřejmě to bude zakázané. Asi proto, že člověk nemůže zvednout ruku, když zatáčí, napadlo Everta. Zamyslel se, jestli už v Nizozemsku dostal někdy

někdo pokutu, že správně neukázal odbočování. Učil se to před více než šedesáti lety na základní škole: kývat nataženou paží nahoru a dolů jako chromé ptáče.

„A co když má někdo ruční brzdu?“ brblal si pro sebe. „To kvůli tomu praštěnému znamení ani nebude moci kloudně zastavit.“

Krknul si.

Hendrik může být spokojený, bude mít své buráky.

Kolo mu skřípalo a praskalo.

Bez ustání přšelo, pomalu začínal být promáčený.

4

16:35 hodin – Škola princezny Margriet

Zavládlo tu zmatení. Rodiče se pokoušeli prokřestit si cestu k jedinému přístupu ke kulisám, zatímco z druhé strany tlačila paní ředitelka do sálu prodavače losů. Dědečkové, babičky a vnučci se mačkali směrem k prodejnímu pultíku připravenému zvláště pro tuto příležitost. Matky s limonádami, kakaem, kávou a čajem s předčasnou přestávkou nepočítaly a snažily se teď naplnit plastové kelímky tak rychle, že toho dost rozlily. Káva a limonáda stékaly v malých čůrcích ze stolu na zem.

Učitelé se bezradně pokoušeli vnést do toho chaosu nějaký řád, čímž celý zmatek ještě zhoršovali. Školník i v těchto obtížných podmínkách dohlížel na to, aby děti ve škole nezhýkaly žvýkačky.

Tělocvična nebyla nejlepším divadelním sálem. Dva tatínkové dobrovolníci zatemnili vysoká okna červeným krepovým papírem,

což navození vánoční atmosféry příliš nepomohlo, tělocvična se tím spíš podobala bordelu. Třebaže v bordelu většinou nejsou žebřiny, kruhy, ani sto padesát sklápěcích židlí. O „jedinečnou atmosféru, která patří ke svátku světélek“ se měly postarat rozkládací vánoční zvony z červeného a bílého papíru a příliš malý vánoční stromeček. Větší strom rezolutně zakázal školník, když prohlásil: „Kdo bude potom muset všechno to jehličí uklízet? A navíc bych na něj neměl dost žároviček.“ Škole tím ušetřil poměrně slušnou sumu.

Harry van Staveren, školník, byl šetrný muž. Plněné sušenky nakupoval na zvláštní adrese, kde se dala pořídit balení teprve krátce prošlá. Že by měl mít každý šálek vlastní sáček s čajem, ani nedovedl pochopit. Kantýnu měl ve vlastní režii a počítal se každý ušetřený halíř. Jako správce lékárničky stříhal náplasti na tak tenké proužky, že pod nimi vyčuhovaly kraje řezných ran. „Kdo si neváží malých věcí, není velkých hoden,“ kázal, když někdo přišel s opatrnou kritikou. Kromě toho byl líný jako lev v amsterdamské zoo. Před dvaceti třemi lety udělal někdo tu chybu, že ho zaměstnal. „Tak,“ říkává Harry, „to bych chtěl vidět, kdo by mě odtud dovedl před důchodem vystrnadit.“

Školník stál pod schůdky na jeviště, ředitelka nad ním.

„Stalo se něco příšerného. Je to... je to... příšerné, ohavné, je to v kýblu,“ koktala. Viditelně nebyla ve své kůži. „Je to v kýblu“ by za normálních okolností nikdy nevyslovila. Spíše něco jako: „Vyvíjí se to jaksi jinak, než jsme si představovali.“

Ženská, tak už vyklop, o co jde, říkal si. „Jen klid, Hetty, nejdřív mi pověz, co se stalo, možná bych našel někoho, kdo by to dovedl spravit.“

Zhluboka se nadechla. „Harry, ztratil se nám Ježíšek.“

5

16:50 hodin – Hendrikův byt

Komu: Vedení fotbalového klubu AFC Ajax

Vážení pánové,

v deníku Het Parool z uplynulé soboty jsem se seznámil s plánem vedení Ajaxu zakázat na celém stadionu Aréna alkohol v důsledku potíží s opilými fanoušky po skončení zápasu AFC Ajax – FC Utrecht, konaného 17. listopadu tohoto roku.

Vaše vedení chce nechat padesát tisíc lidí na suchu, jelikož vaše bezpečnostní služba, společně s policií, nejsou už léta schopny zkrotit asi tak stovku rozvášněných výtržníků, u většiny z nichž jsou známa jména i přezdívky a je možné si je prohlédnout na mnohých videozáběrech.

Několik otázek:

- 1. Platí oznámený zákaz alkoholu také pro prostory vedení a skyboxy?*
- 2. Nezdá se vám, tak jako mně, že pánové, kteří ničí stadiony, hází železnými tyčemi a mlátí lidi do bezvědomí, se asi se zákazem alkoholu jen tak nesmíří?*
- 3. Jak byste se tvářili na to, kdyby město kvůli zjištění, že ve vaší ulici parkovalo neoprávněně nějaké auto, rozhodlo o zákazu parkování pro celou čtvrť?*

Další dva návrhy pro naše rozumbrady z vedení:

- 1. Uložte starým dámám, malým dětem a mladým ženám všeobecný zákaz vycházení, protože se tak navždy zbavíte kapsářů, pedofilů i sériových znásilnění.*

2. *Vzhledem k tomu, že mám přímo přede dveřmi domu psí hovno, nezdá se mi od věci ani celostátní zákaz venčení psů. Ať se psi venčí výlučně doma.*

Zdravý rozum, pánové z Ajaxu, bych vám přál, hodně rozumu, protože toho se vám nedostává.

Ostatně vám také sděluji, že tento dopis byl zaslán rovněž jako otevřený dopis do deníku Het Parool.

S úctou,

H. W. Groen

Tak, ten se může poslat. Opět jsem se zhostil své společenské odpovědnosti. Pro dnešek by to stačilo.

„Kde je pořád ten Evert?“ promluvil jsem nahlas. „A máme vůbec vychlazenou kořalku?“

6

16:35 hodin – Škola princezny Margriet

„Ježíšek je pryč. Už jsme hledali všude. Pryč. Nemůžeme přece hrát vánoční pohádku bez Ježíška! Konečně máme opravdové miminko – a teď tohle.“

„A nemohli bychom tam dát zatím nějakou panenku?“ navrhl Harry.

„Rodiče sedí v sále, takže to nepůjde, ti to hned poznají. Musíš jim to říct, těm rodičům. Bože, už na nás zírají. Nekoukej se tam hned, ty idiote!“

V Harrym by se krve nedořezal. „Proč já? Já ty lidi ani neznám. Jsou to Esterini známí. Raději by jim to měla říct ona! Půjdu ji najít.“

„To by ses nahledal, protože Ester odjela do Veluwe,“ odsekla Hetty.

Harry se cítil čím dál tím hůř. „Jo, ale tobě jdou tyhle věci mnohem líp a já tu musím na všechno dávat pozor.“

„Harry, já mám vzadu také plné ruce práce.“

„A s čím?“

„Se vším možným, samozřejmě.“

„A s čím, se vším možným?“

„Poslouchej, Harry, buď to teď půjdeš těm rodičům povědět, nebo se tu a tam začnu zmiňovat o tvých jistých záležitostech.“

Harrymu vyrazil pot. „Zavolám si je dozadu.“

„Ano, zavolej si je dozadu a vysvětli jim, že už jsme jejich děťátko všude hledali, ale vůbec nevíme, kde ten chlapeček může být. Nebo byla Ježíšek holčička? No, na každý pád je pryč.“

„Tady přede všema?“

„Ne, pochopitelně ne, vezmi je do mé kanceláře.“

„A kde ho viděli naposledy?“

„Na chodbě u toalet. Byl tam klid a kočárek tam tolik nepřekážel. Podle mě jsi sám Geertovi radil, že tam má ten kočárek nechat. Já jdu zatím zavolat policii.“ A zmizela za oponou.

Harry se prodíral davem směrem k nenápadnému páru, který je celou dobu ze sálu pozoroval. Žena se doma marně pokusila vypadat trochu slavnostně: hnědé šaty s broží, dole teplé boty, nahoře bledá hlava s rovnými vlasy. Muž přišel pravděpodobně přímo z práce, zřejmě z nějaké kanceláře nebo něčeho podobného.

Už z dálky měli v očích ustrašenou předtuchu.

„Ach, paní, pane, eh... mohli byste, eh... jít se mnou na chvíli dozadu?“ Harry se pokoušel působit co možná nejklidněji, ale samými nervy mu přeskakoval hlas.

„Co se děje? Není snad něco Sabine? Stalo se něco miminku?“ V očích matky se objevila panika.

Otec si odkašlal. „Tam vzadu je snad všechno v pořádku?!“

„Ale jo, jo, jo, jen se musí něco vyřešit. Půjdete prosím se mnou?“ Školník nic lepšího nevymyslel. Zoufale hledal způsob, jak z toho vyklouznout, ale nedařilo se mu na nic přijít. Šel před párem, znovu si razil cestu davem ke schůdkům na straně jeviště, ztěžka vystoupil po pěti schodech a vedl bledé rodiče kolem tří vypomáhajících matek, které za oponou horlivě debatovaly. Když kolem nich otec a matka procházeli, hovor utichl.

7

O dvacet minut dříve – Škola princezny Margriet

Evert jel na rozvrzaném kole mokrým městem. Začalo se stmívat a v ulicích bylo rušno. Odbočil doleva, chtěl trochu přidat, pak ale uslyšel duté prasknutí někde u řetězu a najednou šlapal naprázdno. Stočil se s kolem vpravo a vrazil do obrubníku, plechovka s pivem poskakovala po ulici, jen taktak že se sám nenatáhl. „Zatraceně, ke všemu mi ještě spadne řetěz.“

„Dávej trochu bacha, dědulo,“ rýpla si tlustá blondýna.

„Nemějte mi to za zlé, tlustoprdko,“ odpověděl Evert vlídně. To ji zmátlo. Nevěděla, jestli dobře slyšela, zapochybovala, zvedla pro jistotu prostředníček a šla dál.

Evert si prohlížel své kolo. Starý kryt řetězu byl zrezlý a špinavý. Někde za ním vedle ozubeného kola visel ochablý řetěz. Mohl sice zkusit sundat kryt řetězu, nasadit řetěz a pak ty kusy plastu natlačit víceméně zpátky na své místo, pravděpodobnost úspěchu ale byla malá. A i kdyby se to podařilo, nemohl vyloučit, že se to o dvě ulice dál nestane znovu. Ruce od oleje, oblečení od oleje, klení, nadávání a nakonec stejně šlapat po svých. Bylo by lepší, kdyby to už pro dnešek vzdal a bral všechno tak, jak to přijde. Opřel kolo o plot školy a zamkl ho.

Navrch teď ještě nutně potřeboval na záchod. Polekaně se rozhlédl. Před školou bylo plno kol, ale jinak nikde ani noha. Uvnitř asi je nějaká akce. Dveře byly otevřené, zvaly dál a školy přece mívají toalety. Vešel do prázdné chodby. Z dálky se ozýval hluk. Otevřel nazdařbůh nějaké dveře. Byla tam chodbička a čtvero dveří, na třech byla nalepená cedulka WC. Oddychl si a vlezl do prvních dveří, vysoukal se z kabátu a nechal ho před sebe spadnout na zem. Studené prsty zápasily se zipem kalhot. Začal ho tlačit čas. „Ještě chvíli a zadělám si celé kalhoty,“ bručel.

Do zipu se mu zadrhl kousek látky, a tak ho otevřel jen na půl. Začala se ho zmocňovat panika, rychle s námahou stáhl kalhoty a právě včas s úlevným povzdechem dosedl na malý dětský záchod. „Těpic, to se ale jednomu uleví, když to ze sebe dostane,“ zabrblal po pár vteřinách. Radost ale měla krátkého trvání. „Panenko skákavá, můj kabát!“ Záchodek byl tak malý, že se do něj Evert vlastně sotva vešel. A teď zjistil, že si kabát, který ležel na zemi, ze samých nervů nepěkně počůral. „Šmarjá, to je den. Copak to nikdy neskončí?“ Potichu nadával a rozhlížel se po ručnici nebo něčem, čím by si kabát aspoň trochu osušil.

Vylekal se, protože slyšel, jak se otevřely dveře do chodby před záchodky.

Najedou si uvědomil, že je pode dveřmi vidět. Polekaně popadl mokrý kabát a zvedl nohy co nejvíc ze země. Po deseti vteřinách mu připadaly jako z olova, po dvaceti vteřinách věděl, že už to déle než tři vteřiny nevydrží, a po dvaceti dvou vteřinách slyšel dveře opět zabouchnout. S úlevou zase spustil tenké bílé nohy zpátky na zem.

Co si teď ale počne s kabátem? Opatrně vystrčil hlavu ze dveří. Překvapením otevřel pusku: v chodbě stál dětský kočárek, v kočárku spalo miminko a přes rukojeť byl přehozený dlouhý smetanový plášť.

8

16:40 hodin – Škola princezny Margriet

Školník Harry van Staveren šel před popelavě bledým otcem a matkou do kanceláře ředitelky školy. Pečlivě zavřel dveře.

„Posadte se, prosím. Nedáte si třeba kávu?“

„No, nejdřív bych rád věděl, co se tu děje,“ řekl otec.

Harry zaváhal, polkl, podíval se stranou a zamumlal: „Vaše... eh, vaše děťátko je pryč.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se otec přihloupě.

Matka se jakoby ještě více zmenšila, zbledla a začala plakat. „Jak je to možné – pryč?“

„Ano, jak se mohla naše dcera ztratit? Copak na ni nedával nikdo pozor?“

„Ale ano, ano, pořád u ní někdo byl, jenom eh... na chvíličku ne eh... asi.“ Harry prostě nedovedl nic lepšího vymyslet. „My